

Mahidol University

ข่าวสภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล

<http://www.senate.mahidol.ac.th>

ISSN 0857-989 x ปีที่ 40 ฉบับที่ 12 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2557 - มกราคม พ.ศ. 2558

สารจากประธาน สภาคณาจารย์

โดย ศ.คลินิก นพ.วิรุณ บุญนุช

ในโอกาสที่สมัยขึ้นปีใหม่ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายโปรดดลบันดาลให้คณาจารย์ บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล จงประสบแต่ความสุขความสำเร็จ สมบูรณ์ พูลลาภ ในสิ่งอันพึงปรารถนาตลอดไป

สวัสดีปีใหม่ 2558 ครับ ปีใหม่นี้มาพร้อมกับสิ่งใหม่ ๆ สำหรับชาวมหิดล ขอแสดงความยินดีกับอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลคนใหม่ ศ.คลินิก นพ.อุดม คชินทร ซึ่งสภาคณาจารย์ได้เชิญท่านแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และรับทราบนโยบายการบริหารงานในการประชุมสภาคณาจารย์ สามัญ ครั้งที่ 1/2558 เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2558 ณ ห้องประชุม ศ.เกียรติคุณ นพ.นที รัชต์พลเมือง สำนักงานอธิการบดี ศาลา โดยสามารถติดตามได้ในข่าวครับ

และขอแสดงความยินดีกับประธานที่ประชุมประธานสภาอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ปอมท.) คนใหม่ คือ ศ.อดิศักดิ์ พงษ์พูลผลศักดิ์ ประธานสภาคณาจารย์และพนักงานมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ซึ่งได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธาน ปอมท. ชุดที่ 37 เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2557 ในการประชุม ปอมท. สมัยสามัญ ครั้งที่ 12/2557 ณ มหาวิทยาลัยนครพนม โดยมีวาระการดำรงตำแหน่ง 1 ปี ตั้งแต่ 23 ธันวาคม 2557 - 22 ธันวาคม 2558 โดยมีพิธีส่งมอบงานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ผมในฐานะประธาน ปอมท. ชุดที่ 36 ขอขอบคุณสมาชิก ปอมท. ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนและช่วยเหลือในกิจการของ ปอมท. ในช่วงปีที่ผ่านมาให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

อธิการบดี

พบ

สภาคณาจารย์

โดย ศ.คลินิก นพ.อุดม คชินทร
อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล

จากที่ผมได้ดำรงตำแหน่งคนบดีคนแรกที่เก่าแก่ที่สุด และเป็นแพทย์ที่ได้ถวายเป็นคุณคุณพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาตอนนี้ ได้รับเลือกให้มาดำรงตำแหน่งอธิการบดีก็จะพยายามทำหน้าที่ให้ดีที่สุด เพราะว่ามหาวิทยาลัยของเราเป็นพระนามของสมเด็จพระบรมราชาชนก ที่เรายึดมั่นทำความเคารพนับถือในพระองค์ท่าน ก็พยายามที่จะมาทำให้มหาวิทยาลัยมหิดล พระนามของพระองค์ท่านขจรกระจายไประดับนานาชาติให้ได้

ขอเรียนว่า ในหลาย ๆ งานที่ผมอยู่ ในการที่จะมาทำงานที่มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจะไม่มีความเจริญก้าวหน้าได้เลย ถ้าคณะและส่วนงานต่าง ๆ ไม่ทำให้ดี เพราะงานทุกอย่างอยู่ที่คณะหมดเลย ไม่ได้อยู่ที่มหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นถ้าคณะเจริญมหาวิทยาลัยก็จะเจริญไปด้วย เพียงแต่ว่ามหาวิทยาลัยก็ต้องเป็นผู้นำที่ดี เป็นผู้ที่ซักจูงที่ดีให้กับคณะ ผมคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ มหาวิทยาลัยมีหน้าที่ที่จะต้องสนับสนุนการทำงานของคุณและส่วนงานต่าง ๆ ให้เป็นไปได้โดยง่ายที่สุด เราต้องไปด้วยกัน ผมจะทุ่มเทอย่างไร หากส่วนงานไม่ช่วยกันพัฒนา ก็ไม่มีทางเป็นไปได้ จึงขอเรียนตามตรง ผมเองคิดว่าในอนาคตข้างหน้ามหาวิทยาลัยมหิดลมีศักยภาพสูงมากและที่สำคัญคือมีต้นทุนทางสังคมสูงมาก นี่คือเรื่องจริง อาจารย์ก็เก่งมาก เพียงแต่ว่าเราเองยังไม่ได้ใช้ศักยภาพให้เต็มที่ ที่จะนำพามหาวิทยาลัยเราไปสู่ระดับ world class อย่างที่เราต้องการ อันนี้คือสิ่งที่อยากจะเรียน...

ผมขอเล่าสั้น ๆ ให้ท่านสมาชิกสภาคณาจารย์ได้เห็นภาพข้างหน้าว่า สิ่งที่ผมนำเสนอต่อกรรมการสรรหาอธิการบดี ผมพูดอยู่ 2-3 ประเด็น ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญและเกี่ยวข้องกับอาจารย์โดยตรง อย่างเป็นที่เรียนให้ทราบว่ามหิดลเรามีต้นทุนทางสังคมสูงมาก

ในเล่ม

สารจากประธานสภาคณาจารย์	2
อธิการบดีพบสภาคณาจารย์	2

ทิศทางอุดมศึกษาไทยในปัจจุบัน	5
ภาพกิจกรรม	7
บรรณาธิการแถลง	8

ประเด็นแรก คือ การเรียนการสอน

เรามีอาจารย์ที่เก่ง เราสอนได้ดี แต่เป้าที่เราตั้งไว้ เราไปไม่ถึง คือเรากล่าวไว้ว่าเราจะแก้ปัญหาของแผ่นดิน ต้องยอมรับว่า เรายังไม่ได้ทำให้ลูกศิษย์เรามีปัญหา ที่จะออกไปเพื่อนำพาแผ่นดินได้ เพราะอะไร เพราะอาจารย์ให้ความสำคัญกับเรื่องของ content มีการเตรียม presentation อย่างดี มีคลิปประกอบต่างๆในการบรรยาย 1 ชั่วโมง นักศึกษาสนใจฟังเนื้อหาแค่ 10 % เท่านั้น ในปัจจุบัน หากเราต้องการข้อมูลอะไร เราเปิด Google ก็จะเจอ ไม่เหมือนสมัยก่อนที่ต้องไปค้นหนังสือเล่มโต ๆ ในห้องสมุดไปเปิด index เปิดสารบัญช่วยหา ยุคสมัยนี้ทุกอย่างอยู่ในมือเราหมดแล้ว แต่สิ่งที่เราจะต้องทวงคือ กระบวนการเรียนการสอนที่ทำให้เขาเกิดการคิดวิเคราะห์ได้ เพราะการบรรยายเนื้อหา สอนให้เกิดความเข้าใจ เกิดการประยุกต์ แต่ไม่ได้สอนให้เกิดการคิดวิเคราะห์ เกิดการประเมินผล เกิดการสร้างสรรคความรู้ใหม่ นี่คือนี่ที่ทำให้เกิดปัญหา ตอนนี้ทั่วโลกได้มีการปรับกันแล้ว ตั้งเป็น outcome base ดูว่าบัณฑิตของเราที่เราต้องการให้ออกไปในอนาคตข้างหน้าเป็นอย่างไร ที่ชัดเจนและแน่นอนคือ ต้องการให้บัณฑิตมีปัญหาเพื่อไปแก้ไขปัญหาในสังคม นี่คือนี่ที่สำคัญ ข้อนี้เป็นไปตามพระราชปณิธานของสมเด็จพระบรมราชชนกคือ มาเรียนวิชาเกิดความรู้ นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อมนุษยชาติ เรื่องนี้เป็นเรื่องยากแต่เราต้องทำ ตอนนี้อย่างยังไม่เห็นผล จะเห็นผลก็อีก 5-10 ปีข้างหน้า แต่หากไม่ทำ มหาวิทยาลัยมหิดลก็จะตกลงเรื่อย ๆ และมหาวิทยาลัยอื่นจะแซงหน้าเราไป เราอย่าไปดูถูกมหาวิทยาลัยอื่นว่าเป็นมหาวิทยาลัยใหม่ เขาไปเร็วกว่าเรา เราบอกว่าเราพัฒนา แต่เราพัฒนาด้วย speed ที่ช้ามาก เรื่องความเร็วเป็นเรื่องที่สำคัญ มีการตั้งคำถามว่าผมจะทำให้สำเร็จได้อย่างไร ต้องเปลี่ยนกรอบความคิดของอาจารย์ อาจารย์ต้องปรับทัศนคติเรื่องกระบวนการเรียนการสอน ผมยอมรับว่าเป็นเรื่องยาก แต่ผมจะพยายามเพราะผมไม่อยากจะเห็นมหาวิทยาลัยมหิดลเดินตามหลังมหาวิทยาลัยอื่น เราคงยอมรับไม่ได้ถ้าเราต้องตามหลังมหาวิทยาลัยอื่น และเชื่อว่าเราทุกคนก็คงรับไม่ได้ ดังนั้นเราจึงต้องปรับ การปรับไม่ได้ใช้เวลา 1-2 ปี และถึงแม้ใช้เวลา 4 ปีตลอดวาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดีก็ยังไม่สำเร็จ แต่ผมต้องการวางพื้นฐานไว้ให้ เรื่องนี้ต้องใช้เวลา ไม่เช่นนั้นที่เราตั้งเป้าจะไปถึงระดับ world class คงเป็นไปได้ จะเป็นขั้นตอนสำคัญของมหาวิทยาลัยมหิดล เราจะต้องปรับการเรียนการสอนใหม่ ให้มีการบรรยายน้อยลง และนำเทคโนโลยีการศึกษามาใช้มากขึ้น ให้สอดคล้องกับยุคสมัยคือ

อาจารย์เตรียม presentation เหมือนเดิม แต่ไม่มีการบรรยายในห้องเรียน อาจารย์ส่งให้นักศึกษาล่วงหน้า อย่างน้อย 1-2 สัปดาห์ เพื่อให้เขาได้ไปศึกษาเองที่บ้าน และคาบที่มาพบกันเป็นช่วงเวลาให้นักศึกษาจะมาพูดคุยโต้ตอบ แลกเปลี่ยนกันว่าเขาเข้าใจหรือไม่ โดยอาจารย์มีหน้าที่ถ่ายทอดประสบการณ์ ช่วยนักศึกษาในการคิดวิเคราะห์ ช่วยปลูกฝังเรื่องของวัฒนธรรม นวัตกรรม เรายังไม่เคยปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ปลูกฝังได้ การศึกษาที่ประเทศเกาหลีเน้นเรื่องนี้มาก ทำให้เขาพัฒนาไปได้เร็วกว่าเรา เขามีปริญญาเอกจำนวนมากแต่เป็นปริญญาเอกซึ่งมีวัฒนธรรม นวัตกรรม นั่นเป็นสิ่งที่เราต้องปรับ อย่าเพิ่งคิดว่าเป็นเรื่องยากหรือเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะหากไม่เริ่มต้นไม่มีทางสำเร็จ พระเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทาน ส.ค.ส. ปีนี้ เรื่องพระมหาชนก เป็นการสะท้อนชีวิตพระองค์ท่าน ไม่มีพระมหากษัตริย์พระองค์ใดในโลกนี้ที่ทรงงานหนักขนาดนี้ พระองค์เสด็จไปทั่วทุกหัวระแหงของแผ่นดิน เสด็จไปเพื่อทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้น และที่พระองค์ทรงงานหนักมาตลอดเวลา 60 กว่าปี เพราะพระองค์ทรงมีความเพียร ใน ส.ค.ส. พระราชทานพระองค์ทรงเน้น 3 ประเด็นคือ

1. ความเพียรที่บริสุทธิ์ ไม่ว่าจะเก่งแค่ไหน แต่มีอุปสรรคมากมายทั้งจากภายในและภายนอก หากไม่มีความเพียรจะไม่สามารถทำอะไรสำเร็จไม่ว่าจะเก่งแค่ไหน
2. ปัญหาที่เฉียบแหลม ข้อนี้ตรงกับมหิดล ตั้งปณิธานว่าเราจะแก้ปัญหาของแผ่นดิน เราไม่มีทางเป็นปัญหาของแผ่นดินได้ถ้าเราไม่มีปัญหาที่เฉียบแหลม ปัญญาสร้างได้ขึ้นอยู่กับอาจารย์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้น เราจะได้มีเพียงแค่ว่าความรู้ หรือเพียงทฤษฎี บัณฑิตของเราต้องก้าวไปถึงขั้นมีศักยภาพที่จะเกิดปัญหาได้ เขาจึงจะไปแก้ปัญหาของสังคมได้ จึงจะมีประโยชน์ ถ้ามีปัญญาแต่ไม่ทำประโยชน์แก่สังคมก็ไม่เกิดประโยชน์
3. กำลังกายกำลังใจที่แข็งแรงสมบูรณ์ คือสุขภาพต้องดีด้วย พระองค์ท่านทรงเน้น 3 ข้อนี้ จึงจะทำงานอะไรก็ประสบความสำเร็จและมีความยั่งยืน จะเห็นว่าผมเน้นแต่เรื่องกระบวนการเรียนการสอน เพราะผมมองว่าในภาพอื่นเราทำได้ดีอยู่แล้ว เพียงแค่หากเราจะเป็น world class university เราจะต้องเพิ่มขึ้นในทุกด้าน ในกลุ่มอาเซียนตอนนี้เราอยู่อันดับที่ 4 แต่ที่เราต้องการคืออย่างน้อย ให้เราเทียบเคียงกับ National University of Singapore (NUS) ได้ ผมไม่ได้บอกว่าเราต้องทำสำเร็จในเวลา 4 ปี แต่หากเราไม่มีเป้าหมาย เราจะไม่มีความหวังไปถึงจุดนั้น

ได้แน่นอน ผมมองว่าเรื่อง health care เราเด่น และไม่ได้มีน้อยหน้าใครในเรื่องการบริการด้านสุขภาพ เพราะมีพื้นฐานจากทางด้านสุขภาพมาก่อน

ประเด็นที่สอง คือ งานวิจัย

ปริมาณงานวิจัยไม่ได้มีความสำคัญ แต่ Impact สำคัญกว่า ไม่ว่าจะเป็น Quacquarelli Symonds (QS) หรือ Times Higher Education (Times) จากข้อมูลที่ผมได้ทราบ ปริมาณงานวิจัยของเราเหมาะสมแต่ Impact ในแต่ละเอกสาร คือ คุณภาพที่นำไปอ้างอิงและนำไปใช้ประโยชน์ได้เรายังน้อย จึงมองย้อนกลับมาว่าต้นฉบับเราไม่มีคุณภาพ คุณภาพในที่นี้คือคุณภาพระดับนานาชาติ ไม่ใช่ระดับประเทศ หรือกลุ่มอาเซียนหรืออย่างงานวิจัยเราทำวิจัยมากแต่ความจริงแล้วเรา Impact น้อยเช่นกัน

งานวิจัยที่สำคัญคือต้องนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับสังคมให้ได้ เราทำงานวิจัยมากแต่เป็นเพียงแค่การสร้างองค์ความรู้ และเราคิดว่าจะมีผู้นำองค์ความรู้ไปต่อยอด โดยเฉพาะภาคเอกชนหรือในภาคอุตสาหกรรม แต่ความจริงคือเขาหยิบของเราไปใช้น้อยมาก เพราะเราทำออกมาไม่ตรงใจเขา นั่นคือที่มาว่าเราต้องปรับใหม่ งานวิจัยเราต้องมุ่งเป้าให้ชัดเจนว่าจะต้องเป็นประโยชน์โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรม หรือรวม ๆ คือการผลิตสินค้าออกขาย (commercialization) ผมคิดว่าเราทำ technology transfer น้อยมาก คือเราทำงานวิจัยที่จะสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่จะเป็นนวัตกรรมทางเทคโนโลยีและส่งผ่านไปยัง commercialization ให้กับภาคเอกชนนำไปใช้ในภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ และไปเกิดประโยชน์แก่ชุมชนและสังคม ส่วนนี้เรามีน้อย ดังนั้นเป้าหมายทางการวิจัยคือ เราจะต้องเพิ่ม technology transfer และ commercialization ต้องสามารถนำไปต่อยอดในภาคอุตสาหกรรมในเชิงพาณิชย์ได้ ตรงนี้จะเป็นผลประโยชน์ของมหาวิทยาลัย เพราะเงินจะเข้ามาทางนี้ ค่าการอนุญาตให้ใช้สิทธิ์ต่าง ๆ มหาศาล วิธีการคือเราเองจะต้องมี เครือข่าย มีพันธมิตรทางธุรกิจกับภาคอุตสาหกรรม ดูว่าความต้องการของเขาคืออะไร ไปช่วยต่อยอด ไปช่วยทำงานวิจัย ไม่ใช่คิดเองแล้วไม่มีผู้ทำต่อ เปลี่ยนไม่ได้ แปรไม่ได้ ติดอยู่แค่นี้ translation research เป็นเพียงกึ่งกลางของ commercialization จึงต้องวางเป้าหมายที่จะติดต่อกับภาคอุตสาหกรรมให้มากขึ้น เพื่อทราบถึงความต้องการของเขา เขาต้องการพัฒนาเหมือนกัน และนำความต้องการนั้นมาทำงานวิจัยให้ตรงใจเขา และเป็นประโยชน์ต่อสังคมเป็นประโยชน์ในแง่ของภาคอุตสาหกรรมเชิงพาณิชย์ที่สำคัญทุนวิจัยของ สกว. สวทช. น้อยมากเมื่อเทียบกับภาคเอกชน แต่เราไม่เคยไปถึงเงินตรงส่วนนั้นมาได้ ดังนั้น เราต้องเปิดมิติใหม่ ต้องมีพันธมิตรทางธุรกิจ

มากขึ้น ทำในสิ่งที่เขาอยากให้เราทำ เพื่อต่อยอดของเขา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสังคม และเขาให้ทุน ให้ค่าตอบแทนด้วย เราได้เงินกลับมาใช้ เป็นแหล่งรายได้สำคัญ หากไปดูมหาวิทยาลัยในต่างประเทศที่มีชื่อเสียงเขาจะติดต่อกับภาคเอกชนทั้งสิ้นและคงหมดยุคสมัยที่ว่า รัฐบาลกับเอกชนทำงานร่วมกันไม่ได้ ทั้งที่รัฐบาลประกาศนโยบายเอกชน (Public - Private Partnership : PPP) มานานมากแล้วแต่ข้อกฎหมาย ระเบียบต่าง ๆ ยังไม่ออกมา ทำให้ไม่เกิดความคล่องตัว จึงเป็นหน้าที่ที่ผมต้องไปเจรจาเพื่อเปิดช่องทางดังกล่าว ส่งเสริม Public-Private Partnership เพื่อให้เกิดความคล่องตัว และการที่เรามีพันธมิตรทางธุรกิจจะช่วยส่งเสริมเรื่องการเรียนการสอน เพราะเราต้องส่งเสริมนักศึกษา-บัณฑิตของเราได้ไปเรียนกับของจริง ได้มีการปฏิบัติจริง ซึ่งจะต้องช่วยกันคิดว่าจะทำอย่างไรให้เป็นผลขึ้นมาจริง ๆ

ประเด็นที่สาม คือ เงินรายได้

มหาวิทยาลัยมหิดลได้งบประมาณจากรัฐบาลประมาณ 10,000 ล้านบาทต่อปี และมีงบประมาณจากเงินรายได้อีกประมาณ 29,000 ล้านบาท ซึ่งถือว่าน้อยมากหากเทียบกับขนาดของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยต้องหารายได้เพิ่มขึ้น จากที่ได้พูดคุยกับ ศ.คลินิก นพ.วิรุณ บุญนุช ประธานสภาคณาจารย์ ก่อนหน้านี้ ท่านเสนอว่าจะไปหารือกับสมาคมศิษย์เก่า เนื่องจากเรายังไม่เคยใช้ศักยภาพของศิษย์เก่า ทั้งที่ศิษย์เก่าเราที่จบออกไปประสบความสำเร็จมีจำนวนมาก เราต้องขอความร่วมมือจากสมาคมศิษย์เก่าอย่างจริงจัง และตอนนี้เรามีรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาและศิษย์เก่าสัมพันธ์ที่จะดำเนินการเรื่องนี้ให้สามารถประสานกันได้ ซึ่งนี่ถือเป็นอีกหนึ่งแหล่งรายได้ของเรา เพราะทุกกระบวนการในการพัฒนาจะต้องใช้เงินทั้งสิ้น การทำหน้าที่อธิการบดีไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะต้องบริหารจัดการรายจ่ายให้พอกับเงินที่มีอยู่ ซึ่งบางกิจกรรมค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงเกินจากงบประมาณที่ถืออยู่พอสมควร เมื่อเงินกองกลางเราเหลือน้อยมาก จึงเป็นหน้าที่หลักที่ต้องไปหามาเพิ่ม อธิการบดีจึงต้องเน้นเรื่องการหาแหล่งรายได้มากขึ้น เพื่อจะเข้ามาช่วยพัฒนามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยในต่างประเทศที่เคยได้ไปศึกษาดูงาน อธิการบดีจะอยู่ข้างนอกเพื่อจะสร้าง connection เพื่อหาแหล่งรายได้เข้ามาช่วยเหลื่อมหาวิทยาลัยในด้านต่าง ๆ ทั้ง การทำวิจัย การบริการ การเรียนการสอน มากกว่านั่งอยู่ในมหาวิทยาลัย และจะมีรองอธิการบดีที่ทำหน้าที่เหนือขึ้นไปอีกระดับหนึ่งคือ ทำหน้าที่เหมือนอธิการบดีทุกประการคล้ายเป็นอธิการบดีภายใน ถึงมหาวิทยาลัยมหิดลจะใหญ่แค่ไหนเราก็โตไม่ได้หากขาดการสร้างปฏิสัมพันธ์กับภายนอก

ผมจึงมีแค่ 3 ประเด็นใหญ่ ๆ ที่จะฝาก สภาคณาจารย์ให้ช่วยโดยเฉพาะเรื่องการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์เป็นหลัก อยากให้ท่านประธานสภาคณาจารย์และสมาชิก ที่เป็นตัวแทน จากคณะต่าง ๆ มาหารือลงในรายละเอียด มาวาง ยุทธศาสตร์กัน เป็นเรื่องที่จะต้องทำเพื่อไม่ให้ มหาวิทยาลัยมหิดลล้าหลังคนอื่น เพราะเรื่องนี้ เห็นผลช้า ถ้าเราปล่อยไปเรื่อย ๆ อีก 5-10 ปี มหาวิทยาลัยก็จะดิ่งลงเรื่อย ๆ เราต้องมาช่วยกัน เราต้องนำความจริงมาพูดกัน

ขอเรียนเบื้องต้นไว้เพียงเท่านี้ โดยสรุปคือ ผมเน้นเรื่องการเรียนการสอน และเรื่องงานวิจัย โดยเป้าหมายคือ เราจะเป็น world class university

ผมและทีมผู้บริหาร มุ่งมั่นตั้งใจอย่างเต็มที่ แต่จะไม่มีทางสำเร็จได้หากขาดความร่วมมือจาก อาจารย์และส่วนงานทั้งหลายเดินไปในแนวทาง เดียวกัน เราจึงจะมีพลัง และเราจะทำเพื่อ มหาวิทยาลัยมหิดลจะก้าวไปสู่ความเป็นเลิศระดับ นานาชาติจริง ๆ

ทิศทางอุดมศึกษาไทยในปัจจุบัน

โดย คุณชจร จิตสุขุมมงคล (รักษาการ) ที่ปรึกษาด้านระบบบริหาร สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

(ถอดเทปจากการประชุมวิชาการ ปอมท. ประจำปี 2557 โดย สภาคณาจารย์และพนักงาน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี)

ก่อนอื่นต้องขออภัยแทนท่าน รองศาสตราจารย์กำจร ตติยกวี เลขาธิการ คณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งท่านรับปากที่จะเป็นวิทยากรใน Section นี้ เนื่องจากท่านติดภารกิจด่วน ต้องไปประชุมกับท่านรัฐมนตรี ที่ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ในช่วง เช้านี้ จึงมอบหมายให้ผมมาทำหน้าที่แทน

ก็คงจะสั้น ๆ ในเวลาครึ่งชั่วโมง และใน Section เข้าได้พูดมาแล้วว่าในอดีตเป็นอย่างไร สำหรับในสถานการณ์ปัจจุบันอุดมศึกษาของเรานั้น ท่านลองมองย้อนกลับไปตั้งแต่มีการปฏิรูปการศึกษา เกิดขึ้นมา มองย้อนไปในอดีตตอนที่เป็นทบวง มหาวิทยาลัย และหลอมรวมเป็นกระทรวงศึกษาธิการ ปัญหาของอุดมศึกษามันมากขึ้นกว่าเดิม ผมอยู่ในระบบนี้มาตลอด ถ้าใครเคยอยู่ในระบบทบวง มหาวิทยาลัยกับปัจจุบันจะเห็นภาพได้ชัด แต่เดิม ตอนที่ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาตินั้น เรามีมหาวิทยาลัยอยู่ที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้ดูแล อยู่ยี่สิบกว่ามหาวิทยาลัย พอร่างกฎหมายเสร็จ พอรวมกระทรวงเสร็จ เรามหาวิทยาลัยร้อยกว่าแห่ง ก่อนหน้านั้นรวมเอกชนด้วยก็ไม่ถึง 50 แห่ง ผลพวง จาก พระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) การศึกษาแห่งชาติ มาตรา 36 ที่ท่านวิทยากรได้พูดไปแล้วก็คือ ระบบ กระจายอำนาจและสร้างความเข้มแข็งให้แก่สถาบัน อุดมศึกษา ตอนนั้นมันเป็นไปได้สำหรับมหาวิทยาลัย กลุ่มเก่า เพราะว่าได้มีการวางแผน มีการกระจาย อำนาจ โดยเตรียมการมอบอำนาจตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 กว่า พอเกิดมหาวิทยาลัยขึ้นจำนวนมากก็เลยมีความ หลากหลายเกิดขึ้น มหาวิทยาลัยมีจำนวนมากขึ้น มี การกระจายอำนาจ พอกระจายอำนาจแล้วเรามี มหาวิทยาลัยต่างกลุ่ม ความพร้อม ความหลากหลาย

วัฒนธรรมขององค์กรของมหาวิทยาลัยแตกต่างกันมาก จนมาถึงปัจจุบัน งบประมาณของกระทรวง ศึกษาธิการทั้งหมดทำแสนกว่าล้าน เป็นของอุดมศึกษา หนึ่งแสนกว่าล้าน สำนักงานคณะกรรมการการ อุดมศึกษา (สกอ.) ดูแลหกพันกว่าล้าน ที่เหลืออยู่ที่ มหาวิทยาลัยทั้งหมด สกอ. ขับเคลื่อนมหาวิทยาลัย โดยไม่ได้ใช้งบประมาณอะไรมากมาย หกพันกว่าล้าน นี้ส่วนหนึ่งอยู่ที่ สกอ. และอีกส่วนหนึ่งไม่ได้อยู่ที่ สกอ. เพราะฉะนั้นสิ่งที่จะขับเคลื่อนมหาวิทยาลัย ทรัพยากรได้ลงไปสู่ที่มหาวิทยาลัยหมดแล้ว อยู่ที่ มหาวิทยาลัย 80 กว่าแห่ง พร้อมการกระจาย อำนาจลงไปให้

พันธกิจของมหาวิทยาลัยก็ทราบกันอยู่ เมื่อ พิจารณาจำนวนนักศึกษาปี 2556 สองล้านกว่าคน หนักนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเอกชนประมาณสาม แสนคน อยู่มหาวิทยาลัยของรัฐล้านกว่าคน ถ้าเรา ย้อนกลับไปดูสิบปีข้างหลัง มันโตเร็วมาก จำนวน นักศึกษามันพุ่งขึ้นมาเนื่องจาก supply side พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติเป็น พ.ร.บ. ที่ดี คือ กระจายโอกาส ให้คนเข้าสู่อุดมศึกษามากขึ้น ในขณะที่เดียวกันรัฐบาล ใช้งบประมาณผ่านลงมาที่ supply side คือ กองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) คนได้เข้าสู่อุดมศึกษา ได้มากขึ้น หลักสูตรเปิดกันเป็นพันหลักสูตร เปิดกัน ได้ทุกวัน demand อีกอันคือ demand ที่เกิดขึ้นจาก

ผู้ใช้งานที่ดี ผู้ใช้งานที่ดีจากหน่วยงานต่าง ๆ มีเงื่อนไขไว้ว่าการ promote คนเข้าสู่ตำแหน่งต่าง ๆ ถ้าเป็นครูจะเป็นผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องเป็นมหาบัณฑิตจะเป็นตำรวจถ้าเป็นปริญญาโทก็จะเป็นผู้กำกับได้เร็วขึ้น เป็นสารวัตรเร็วขึ้น เป็นชั้นประทวนจบปริญญาตรีมีโอกาสเป็นสัญญาบัตร มันเกิด demand พวกนี้มากขึ้น demand ที่มันเกิดขึ้นอีกประการหนึ่งคือ ในกระทรวงศึกษาเองนั่นแหละ คือประกาศนียบัตรวิชาชีพครู หรือใบประกอบวิชาชีพครู ที่บอกว่าคนที่ไม่จบครูแล้วจะต้องมีใบประกอบวิชาชีพ ตรงนี้ demand เกิดขึ้นมากมาย พอดี demand เกิดขึ้นมาก สถานศึกษาเห็นว่า demand เกิดขึ้นมาก ก็เปิดหลักสูตรกัน การกระจายอำนาจไปอยู่ที่มหาวิทยาลัยตามมาตรา 36 สภามหาวิทยาลัยอนุมัติหลักสูตรได้เอง ก็ไปเปิดหลักสูตรกันเยอะแยะไปหมด จนสกอ.รับทราบหลักสูตรไม่ทัน สกอ. ก็พยายามวางแผนกำกับ มีการเปิดนอกที่ตั้งมากมายเพื่อสนองความต้องการของคนที่จะเข้าสู่ตำแหน่ง เรียนไม่ได้ลงทะเบียนแล้วขอปริญญาเพื่อเข้าสู่ตำแหน่ง มันเกิดยุคนี้ขึ้นมาจำนวนหนึ่ง แต่ที่ผมพูดไม่ใช่ว่าหมายถึงทุกมหาวิทยาลัย แต่นี่คือสถานการณ์ที่ผ่านมา จนถึงขนาดที่มีการเพิกถอนใบอนุญาตจัดตั้งมหาวิทยาลัยและปิดมหาวิทยาลัยไป เพราะมีการซื้อขายปริญญาเกิดขึ้นในประเทศไทย ซึ่งมันไม่เคยเกิดมาก่อน นี่คือการกระจายอำนาจ และเกิดจาก demand side และ demand ที่เกิดขึ้นจากกลไก supply side มันก็เป็นปัญหาของอุดมศึกษา แต่ในขณะเดียวกันมาคิดว่าจำนวนบัณฑิตโดยภาพรวมจบมาปิละสามแสนกว่าคน สำนักงานสถิติแห่งชาติบอกว่ามีผู้ว่างงานไตรมาสละแสนคน ตรงนี้เกิดจากอะไร ท่านคงจะทราบดีว่าการเปิดหลักสูตรในแต่ละมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยได้คำนึงถึงความต้องการหรือไม่ ในหลักสูตรแต่ละหลักสูตรจะมี demand จากที่ไหนบ้างหรือเปล่า ในแผนการศึกษาแห่งชาติ ในกรอบของแผน ถ้ามหาวิทยาลัยใช้ตัวนั้นดูว่าในการเปิดแต่ละหลักสูตรตาม demand side ซึ่งในกรอบแผนจะบอกทิศทางไว้พอสมควร แต่กรอบแผนที่กำหนดไว้ 15 ปีออกไปแล้ว ดูเหมือนว่ามหาวิทยาลัยก็ทำตาม แต่ทำไมถึงไม่เป็นไปตามเป้า ถ้ามหาวิทยาลัยต้องการความอิสระ จริง ๆ มีอิสระหมดแล้ว ซึ่งท่านวิจิตร และท่านกฤษณพงศ์ได้ทำกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว เพื่อกำหนดทิศทางว่าอุดมศึกษาของเราข้างหน้าจะไปอย่างไร จริง ๆ ถ้าเดินตามกรอบตรงนั้นกับความอิสระของมหาวิทยาลัย ผมคิดว่ามันเป็นไปได้อุดมศึกษาไทยแล้วจำนวนหนึ่งที่เดินอย่างนั้น แล้วตัวชี้วัดต่าง ๆ ก็ไปได้ดี มหาวิทยาลัยที่มีงานวิจัย มีการพัฒนาอาจารย์อย่างต่อเนื่อง และมีระบบธรรมาภิบาลของ

มหาวิทยาลัยนั้น มีเยอะ แล้วมหาวิทยาลัยเหล่านั้นตอนนี้ที่ทำให้มหาวิทยาลัยไทยเข้มแข็งและอยู่ได้ แต่มาดูจำนวนคนว่างงานในอุดมศึกษาจึงทำให้อุดมศึกษาไทยเป็นภาพลบ ผู้ว่างงานหนึ่งแสนคน ท่านอาจารย์คงทราบว่าเป็นหลักสูตรใดบ้าง บัณฑิตสาขาใดบ้าง โดยไม่ต้องบอกก็น่าจะรู้บ้าง บางหลักสูตรเปิดขึ้นเพื่อความต้องการของอาจารย์ในคณะนั่นเอง มีอาจารย์ในสาขาวิชานั้น 2-3 คน ก็อยากจะเปิดหลักสูตร เรียกร้องกับมหาวิทยาลัย สภามหาวิทยาลัยก็เปิดหลักสูตรให้ หลักสูตรบางหลักสูตรมีเด็กทั้งสี่ปี 40 คน อาจารย์เพียง 4 คน ก็ยังมีอยู่ ก็ยังเปิดอยู่ เป็นการเปิดหลักสูตรตามความต้องการของคนสอน เมื่อมีการกระจายอำนาจออกไปแล้ว เวลามีปัญหาเกิดขึ้นในอุดมศึกษาของชาติก็ต้องมาที่กระทรวงศึกษาและ สกอ. และ สกอ. ก็ถือว่า การกระจายอำนาจแล้ว สกอ. จะไม่ยุ่งเกี่ยว แต่มีการประเมินติดตามหรือวางแผนออกให้เท่านั้นเอง แต่เกณฑ์เหล่านั้น การประเมินเหล่านั้น ต้องการข้อมูลกลับมาจากมหาวิทยาลัย เกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิ (TQF) ออกมาเพื่อที่จะให้มหาวิทยาลัยไปใช้ปฏิบัติเพื่อให้เกิดคุณภาพ มีบางมหาวิทยาลัยทำอยู่แล้ว มหาวิทยาลัยที่มีระบบธรรมาภิบาลที่มุ่งเป้าแล้ว ทำอยู่แล้ว แต่มีมหาวิทยาลัยอยู่จำนวนหนึ่งก็ไม่คำนึงถึง ทำแต่เพียงเอกสารให้เกิดขึ้น มันก็เกิดความแตกต่างขึ้น คนที่ทำดีก็เกิดความเดือดร้อน คนที่ไม่คำนึงถึงคุณภาพก็มีเยอะ บางครั้งบางคนบางมหาวิทยาลัยใช้โอกาสที่มี demand เกิดขึ้นมากมาย ถึงขนาดอาจารย์บางคน ผู้บริหารบางคนเอาหลักสูตรไปให้เค้าสอน แล้วเอาชื่อมหาวิทยาลัยไปแขวน มีครับ แล้วก็เอาคนข้างนอกมาสอนนอกที่ตั้ง เรื่องเข้ามาเรื่องเรียนเยอะแยะมากมาย ทุกวันนี้ สกอ. มีงานประเภทนี้เยอะ งานที่จะพัฒนาและแผนมหาวิทยาลัยก็มีหลายอย่าง แต่ไม่สามารถขยับไปได้ แต่ก็ยังมีหลาย project ที่เราทำสำเร็จ

ก่อนที่จะถึงตรงนี้ ผมขอดูข้อมูลว่าจำนวนอาจารย์ของมหาวิทยาลัย ดูว่าจำนวนอาจารย์ของเราอยู่ที่ไหนอย่างไร ระบบพนักงาน ระบบข้าราชการ จำนวนทั้งหมดเรามีหนึ่งแสนเก้าหมื่นคน งบประมาณแสนล้าน ไปอยู่ที่กำลังคนประมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ ตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ สกอ. ก็พยายามขับเคลื่อน ออกเกณฑ์สร้าง career path ให้คนที่เป็นอาจารย์พยายามเติบโตในตำแหน่งทางวิชาการ แล้วก็สนับสนุนให้อยู่ในสังคมอย่างมั่นคงและมีศักดิ์ศรี อย่างน้อย ๆ เป็นรองศาสตราจารย์มันอยู่ในสังคมและมีค่าครองชีพและอยู่ในสังคมอย่างเชิดหน้าชูตา แต่ก็ยังไม่ถึงเป้า ครั้นไปดูอาจารย์ที่ทำวิจัยทั้งระบบมีอยู่ประมาณ 11 หรือ 17 เปอร์เซ็นต์ของคนทั้งหมด ท่านอาจารย์วิจารณ์ก็พยายาม

ภาพกิจกรรม

รองประธานสภาคณาจารย์ คนที่ 2 เลขานุการสภาคณาจารย์ ผู้ช่วย เลขานุการสภาคณาจารย์และสมาชิกฯ ร่วมทำบุญตักบาตร พระสงฆ์ จำนวน 120 รูป เนื่องในวาระดิถีขึ้นปีใหม่ ปีพุทธศักราช 2558 เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2557 ณ ศูนย์การเรียนรู้ มหิดล มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา

ผลักดันไปอยู่ สกว. เพื่อให้เกิดการวิจัยเกิดขึ้น สกอ. ก็พยายามมีโครงการ มหาวิทยาลัยวิจัย ออกมา เพื่อยกระดับมหาวิทยาลัยกลุ่มที่มีศักยภาพในการทำวิจัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขันของประเทศ ให้เกิดขึ้น ก็ได้โครงการมาห้าพันล้าน ปี 2553 2554 2555 นึกว่าจะไปรอด ปรากฏว่าได้มาปีแรก ๆ และปีหลัง ๆ ถูกตัดงบประมาณ จนกระทั่งบัดนี้ยังได้ไม่ครบ แต่อาจารย์ครับโครงการนั้นถึงแม้ว่าจะได้เงินไม่ครบ ตัวชีวิตต่าง ๆ มันเกินหมด งานตีพิมพ์ของอาจารย์ที่จบปริญญาเอกมันเกินเป้าไปหมดแล้ว ขณะที่ได้เงินยังไม่ครบ ซึ่งสิ่งที่น่าภาคภูมิใจของมหาวิทยาลัย เหล่านั้นที่ทำอยู่ จริง ๆ แล้วตัวนั้นถ้าเราผลักดัน มหาวิทยาลัยของเราไปได้แบบนั้น บังเอิญโครงการของเรา 3 ปี เราได้เงิน 5 ปี แดกเงินออกไป ตอนนั้นก็ยังไม่ครบ เราอยากสนับสนุนให้อาจารย์ มหาวิทยาลัยได้มีการพัฒนาโดยสร้างองค์ความรู้ และมี career path สกอ. ก็พยายามส่งเสริมการตีพิมพ์ เผยแพร่ผลงานวิชาการ กำลังจะเปลี่ยนแปลงการกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ Track ทางอุตสาหกรรม Track การรับใช้สังคม เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง ก็พยายามทำ แต่เมื่อกลับไปมหาวิทยาลัยไม่ทราบว่ามีกรณีต้นตัวเรื่องนี้ กันหรือเปล่า

ข้างเคียงแล้วเราก็ดีกว่า ท่านอาจารย์ครับมีใครห้ามท่านทำวิจัยใหม่อยู่ที่มหาวิทยาลัย มีระบบการส่งเสริมไหม ระบบการส่งเสริมคือถ้าท่านมีงานวิจัย มีผลงานวิจัย ท่านก็เข้าสู่ความก้าวหน้าในอาชีพของท่าน ได้กล่องได้เงินเพิ่มขึ้น แต่ก็มีคณาจารย์อยู่กลุ่มหนึ่งบอกว่าอันนั้นเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ อยู่มหาวิทยาลัยไม่ต้องทำวิจัยก็ได้ มีครับ เป็นอาจารย์ไปตลอดชีวิต ซึ่ง career path ของอาจารย์ไม่ใช่ อย่างนั้น แต่ไม่สามารถหนีภาคบังคับได้ จนกระทั่งผู้หลักผู้ใหญ่ในวงการก็บอกว่าต่อไปนี้เราควรเป็นข้อเสนอแนะ ก็เกิดในระบบพนักงานขึ้นมาว่าใครที่เป็นอาจารย์แล้วไม่ได้ตำแหน่งวิชาการก็ไม่ต่อสัญญา มีคนเคยคิดแล้วกำลังบอกว่าถ้าเป็นอาจารย์แล้วก็ปี แล้วไม่มีตำแหน่งวิชาการก็ควรออกไป มีคิดนะครับ ถึงแม้จะเป็นระบบราชการหรือมีตำแหน่ง ผศ. รศ. แล้วไม่มีผลงานอยู่ที่ปีจะหยุดให้เงินประจำตำแหน่ง มีคนเคยคิดนะครับ เพราะการจ่ายค่าตอบแทนเป็นการจ่ายตามค่าผลของงาน ค่าของงานในการบริหารคน เมื่อท่านได้ตำแหน่งไปครั้งเดียว แล้วได้เงินประจำตำแหน่งตลอดไป ถ้าไม่มีค่างานเกิดขึ้นก็ไม่ควรจ่าย ตำแหน่งอาจารย์ในมหาวิทยาลัยนั้นไม่ใช่สอนอย่างเดียวครับ นี่คือภาพปัจจุบัน แล้ว สกอ. ทำอะไรครับ

ระบบกระจายอำนาจที่เกิดขึ้น ดูจำนวนนักวิจัยกับเงินที่ลงไปต่อสัดส่วนเทียบเคียงกับประเทศ

...โปรดติดตามต่อฉบับหน้า

บรรณาธิการแถลง โดย ผศ.ดร.น.สพ.สุวิทย์ ลิมาวงษ์ปราณี

สวัสดิ์ครับชาวมหิดลทุก ๆ ท่าน ชาวสภาคณาจารย์ฉบับนี้ เป็นฉบับที่ 12 ประจำเดือนธันวาคม 2557 – เดือนมกราคม 2558 เนื่องจากในช่วงเวลาที่ผ่านมามีการเปลี่ยนแปลงทีมผู้บริหารของมหาวิทยาลัย สภาคณาจารย์จึงได้เรียนเชิญท่านอธิการบดี ศ.คลินิก นพ.อุดม คชินทร พบสภาคณาจารย์ ในการประชุมสภาคณาจารย์ที่ผ่านมากองบรรณาธิการฯ จึงขอเป็นสื่อกลาง นำแนวคิดของท่านอธิการบดีมาสื่อสาร หรือ ถ่ายทอดแนวคิดของท่านอธิการบดี ไปยังคณาจารย์ และบุคลากรทุกท่านในมหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในแต่ละส่วนงานของมหาวิทยาลัยต่อไป

อีกเรื่องที่น่าสนใจให้ทุกท่านได้ทราบคือเรื่อง “ทิศทางอุดมศึกษาไทยในปัจจุบัน” โดย คุณชจร จิตสุขุมมงคล (รักษาการ) ที่ปรึกษาด้านระบบบริหาร สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งท่านมาบรรยายในการประชุมวิชาการประจำปี พ.ศ. 2557 ของที่ประชุมประธานสภาอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ปอมท.) ร่วมกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (มจธ.) และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) กระทรวงศึกษาธิการ ท่านจะได้ทราบถึงสถานการณ์ ทิศทางของอุดมศึกษา ภายใต้การปฏิรูปการศึกษาในปัจจุบัน การขับเคลื่อนการศึกษาของประเทศไทย ตั้งแต่อดีตสมัยที่ยังมีทบวง

มหาวิทยาลัย ซึ่งปัจจุบันกำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการมีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการดำเนินการ และให้บริการการศึกษา ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ ตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา จนกระทั่งระดับอุดมศึกษา ที่มีสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) มีภารกิจเกี่ยวกับการจัดและส่งเสริมการศึกษาระดับอุดมศึกษา ท่านจะได้รับทราบถึงการกระจายอำนาจการบริหารจัดการการศึกษาจากส่วนกลาง ไปอยู่ที่มหาวิทยาลัย เช่น มีสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้อนุมัติหลักสูตรระดับอุดมศึกษา และผลที่เกิดขึ้นในปัจจุบันในระดับประเทศ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าติดตามอย่างยิ่ง ด้วยเหตุที่มีหน้ากระดาษจำกัดในฉบับนี้ ผมจึงขอยกยอดตอนจบของบทความนี้ ต่อในข่าวสภาคณาจารย์ฉบับหน้าครับ

ก่อนปิดท้ายฉบับนี้ กองบรรณาธิการขอถ่ายภาพขึ้นปกเป็นภาพกิจกรรมของสภาคณาจารย์ในโอกาสที่ท่านอธิการบดีถ่ายภาพร่วมกับสมาชิกสภาคณาจารย์ เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2558 ที่ผ่านมา และภาพกิจกรรม เป็นภาพที่สมาชิกสภาคณาจารย์ได้ร่วมทำบุญตักบาตรเนื่องในวาระดิถีขึ้นปีใหม่ เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2557 ณ ศูนย์การเรียนรู้มหิดลครับ

พบกันใหม่ฉบับหน้า

ข่าวสภาคณาจารย์

เป็นหนังสือในมหาวิทยาลัย และเป็นสื่อระหว่างคณาจารย์ในการรับฟังแลกเปลี่ยนทัศนคติ ข้อคิดเห็น ทั้งด้านการบริหาร ด้านวิชาการ ด้านสวัสดิการ และอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัย บทความ ข้อคิด จดหมาย เป็นความเห็นของผู้เขียนเท่านั้น มิใช่ความเห็นของสภาคณาจารย์ เกณฑ์การพิจารณาบทความเป็นไปตาม www.senate.mahidol.ac.th/th/regulation.html

บรรณาธิการประจำฉบับ

ผศ.ดร.น.สพ.สุวิทย์ ลิมาวงษ์ปราณี

กองบรรณาธิการ

ผศ.ดร.ชาญยศ ปลื้มปิติวิริยะเวช อ.ดร.ธิตติคม พัวพันสวัสดิ์ ผศ.ดร.น.สพ.สุวิทย์ ลิมาวงษ์ปราณี
อ.ดร.อรรรพผล กาญจนพงษ์พร ศ.พญ.อลิสา ลิ้มสุวรรณ

ประสานงานกลาง

สุจิตรา สอนสม พัชญา วงษ์วันนี้อย

ออกแบบและจัดทำรูปเล่ม

พรศิริ บุญมาวงศ์

เจ้าของ

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้น 5
999 ถนนพุทธมณฑลสาย 4 ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
โทรศัพท์ : 0-2849-6351-2 โทรสาร : 0-2849-6351